

Grigore Alexandrescu

(n. 22 februarie 1816 Târgoviște – d. 25 noiembrie 1885 București)

Poet și fabulist român.

Lui Alexandrescu îi revine meritul de a fi consacrat în literatura română ca specii literare autonome, epistola, meditația și satira.

Poet liric, scrie mai întâi meditații romantice sub influența lui Lamartine. Tonul este extraordinar de fantastic și umoristic. Cea mai reușită este “Umbra lui Mircea la Cozia”. Este ultimul fabulist autentic din literatura română, lăsându-ne vreo 40 de fabule, în care adevărul e mascat din cauza cenzurii autorităților.

În ultimii 25 de ani de viață a fost marcat de alienare mintală. A murit sărac la București în anul 1885.

BOUL ȘI VIȚELUL

Un bou ca toți boii, puțin la simțire,
În zilele noastre de soartă ajutat,
Și decât toți frații mai cu osebite,
Dobândi-n cireadă un post însemnat.

- Un bou în post mare? - Drept, cam ciudat vine,
Dar asta se-ntâmplă în oricare loc:
Decât multă minte, știu că e mai bine
Să ai totdeauna un dram de noroc.

Așa de-a vieții veselă schimbare,
Cum și de mândrie boul stăpânit,
Se credea că este decât toți mai mare,
Că cu dânsul nimeni nu e potrivit.

Vițelul atuncea plin de bucurie,
Auzind că unchiul s-a făcut boier,
Că are clai sumă și livezi o mie:
„Mă duc, zise-ndată, nițel fân să-i cer.”

Făr-a pierde vreme, vițelul pornește,
Ajunge la unchiu, cearcă a intra;
Dar pe loc o slugă vine și-l oprește:
„Acum doarme, zice, nu-l pot supăra.”

- „Acum doarme? ce fel! pentru-ntâia data
După prânz să doarmă! Obiceiul lui
Era să nu șază ziua niciodată;
Ăst somn nu prea-mi place, și o să i-o spui.”

- Ba să-ți cauți treaba, că mănânci trântea;
S-a schimbat boierul, nu e cum îl știi;
Trebuie-nainte-i să mergi cu sfială,
Priimit în casă dacă vrei să fii.”

La o mojiție atâta de mare

Vițelul răspunde că va aștepta;
Dar unchiu se scoală, pleacă la plimbare,
Pe lângă el trece, far-a se uita.

Cu mâhnire toate băiatul le vede,
Însă socotește că unchiu-a orbit:
Căci fără-ndoială nu putea crede
Ca buna sa rudă să-l fi ocolit.

A doua zi iarăși prea de dimineață,
Să-i găsească vreme, la dânsul veni:
O slugă, ce-afară îl vedea ca-ngheață,
Ca să-i facă bine, de el pomeni.

„Boierule, zise, așteaptă afară
Ruda dumitale, al doamnei vaci fiu.”
- „Cine? a mea rudă? mergi de-l dă pe scară.
N-am astfel de rude, și nici voi să-l știu.”